

Kladivo na čaroděje

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

KRUTÉ STROJE

03

ONDŘEJ S. NEČAS

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*

Připravujeme:

4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*

ONDŘEJ S. NEČAS

Kladivo na čaroděje

KRUTÉ STROJE

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Ondřej S. Nečas, 2013
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2013
Cover Art © Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2013

ISBN 978-80-7425-168-9

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Vzduch byl krásně čistý a chutnal svěže, přestože nesl stopy oděru tvrdnoucího betonu a škvařícího se železa traverzy, kterou o dvě patra níž dělníci řezali rozbrušovačkou, pokřikovali u toho na sebe, pořád se jim cosi nezdálo. Dole pojížděly stavební stroje a lidé se hemžili jako mravenci, sem a tam, každý měl svůj úkol a svým střípkem přispíval do mozaiky.

Budovu zatím tvořila jen betonová kostra, která se teprve měla obalit masem, tím končila podobnost s hemžením mravenců, leda by někdo přírodopisný film o mrtvé srdce spadlé do mraveniště pustil obráceně.

Milan Kuneš se procházel lesem opěrných sloupků držících strop, než beton vytvrdne, za ním se držel vedoucí stavby a cosi mu vysvětloval. Jak se blížili k okraji dosud neuzavěřeného patra, sílilo hučení kompresoru a sykot unikajícího plynu.

„Co je to?“ zeptal se Kuneš. Došli k válcové nádrži, kde dvojice dělníků zápasila s tlakovou hadicí a snažila se ji upevnit k ventilu.

Proč někdy nemůžu mít šéfa, který by měl tušení o tom, co se děje? toužil říct stavbyvedoucí, ale rychle to nahradil větou: „Inertizace nosníků. Všechny dutiny se plní dusíkem, jako prevence proti požáru. Další z řady pitomých bezpečnostních norem, co jenom stojí prachy.“

„V pořádku,“ odpověděl Kuneš blahosklonně, „bezpečnost na prvním místě, že ano.“

V tom okamžiku kdosi nahoře zařval. Lano jeřábu zavadilo o lešení, jen to tak brnklo, traverza na háku lana se rozhoupala a její konec třískl do stěny nádrže. Z trhliny se vyvalil gejzír průzračné kapaliny a oblaka kouře, vzduch dýchl mrazivým závanem do tváří.

„Jděte od toho!“ křičel stavbyvedoucí, dělníci splašeně vyklízeli pole, zatímco Milan Kuneš ve svém parádním obleku a s nakřivo nasazenou bílou přilbou jen stál kousek od proražené nádrže a fascinovaně sledoval, jak tekutý dusík stříká na podlahu u jeho nohou a stéká po betonu.

Hlupáci. Skoro to řekl nahlas. Ustrašení, netuší vůbec, kdo tu velí. Jako by mně se mohlo něco stát.

„Kurva, drž to!“

„Bacha!“

„Jeď níž!“

Výkřiky se slévaly se syčením plynu a skřípotem uvolněných tyčí lešení, neovladatelná traverza se znovu zhoupla a druhým koncem udeřila kdesi nahoře, něco puklo a temně šplouchlo, jak si velké množství husté kapaliny razilo cestu prostorem.

„Do hajzlu, uhněte tam dole!“ byla poslední slova, která Milan Kuneš na tomto světě slyšel, vzápětí jej zasáhl vařící hustý proud sklovité tekutiny, obalil jej a srazil o krok dozadu, do cesty tekutému dusíku. Horko a chlad se střetly v šíleném několikavteřinovém souboji, než všechno ztuhlo a ustálilo se v hroudě průsvitné hmoty, jež vzdáleně připomínala lidskou postavu.

Stavbyvedoucí se nezmohl na lepší epitaf než: „No to mě poser.“

* * *

Cink, cink. Zvonek u dveří hotelového pokoje měl melodický zvuk, jako když se myš proběhne po xylofonu.

„No konečně,“ zamumlal Jan Poupě s pusou plnou bramborových lupínků a chvátal otevřít.

Taky by mohli přijít včas a pomoci s přípravou, tady se chystá mejdan roku... Aspoň Tárnok, jasně jsem mu psal v sedm. Ale co, uvidí, o co přichází.

Zavadil ramenem o zárubeň a slíbil si, že do večere zůstane o džusu. Ty bublinky stoupají do hlavy a byla by škoda se odrovnat předčasně. Tohle bude velký, fakt že jo.

Ležérním pohybem otevřel dveře, ale za nimi nestáli kamarádi. Hleděl do výstřihu sošné blondýně v oranžové uniformě, jedné ze čtyř stejně vyfuknutých. Zbývající tři za ní tlačily plastové bedny na kolečkách a provázela je vůně koření a smažených kuřecích křídýlek.

„Cateringová agentura Lucullus,“ zašvitořila ta první, „příprava rautu a obsluha na šest chodů, nadstandardní služby v ceně.“

„No bravo,“ slyšel se Jan Poupě říkat, „mám rád nadstandardní služby.“

To ze mě mluví ten šampus. Ale tahle nová role se mu líbila, bylo to tak přirozené, skoro samozřejmé. Může mít kteroukoli kost si zamane, konec povýšeným pohledům, už není žádný strop, žádná vyšší liga. Takhle nějak se cítí Bůh. Nebo by se cítil, kdyby to nebyl suchar.

„Jen dál, hosté už jsou na cestě.“

Krásky kolem něj defilovaly a cítil, jak se snad celá jeho hlava plní jejich vůní, vůní jídla, deodorantů a ženskosti, téměř vnímal jejich pot vpíjející se do krajek prádla; jsou to holky pracující, zvyklé na páru nad hrnci a plameny sporáků, jasně, a umějí chytit vařečku.

„K čertu s hosty,“ zašeptal Poupě, když zavíral dveře.

* * *

Aleš Svoboda letěl dnes poprvé bez instruktora a užíval si to. Slunce takhle z výšky ještě viděl vyčnívat nad obzor, ale zem už se potahovala stínem a nastupoval večer. Podzimní obloha dala se do gala, večerní vánek se do vlasů vplétá, tak to zpívá Plíhal. Teď zrovna to cítil jako to nejpravdivější vyznání.

Křídlo rogala nad jeho zády tiše ševalilo. Ještě chvíli vydrž, šeptal teplému vzdušnému proudu, který ho vynášel výš, ještě kousek. Země se vzdalovala a čím výše se dostal, tím volněji se cítil, jako by tam v hloubce nechával své starosti, neúspěchy, zničené klouby, hádky se Simonou, strach... Ten poslední projekt budil strach, ale má to pod kontrolou. Vyzrál na to. Jen ještě kousek, kousek výš.

Neudělal nic špatného. Nic, co by nedokázal kdokoliv jiný s trochou trpělivosti a základní znalostí magie, jen se k tomu náhodou přichomýtl, kdo mu může vyčítat, že využil příležitosti?

Teď už se citelně ochladilo, ale Alešovi to nevadilo. Vytáhl si z ucha sluchátko, v němž mu rozčílený hlas instruktora cosi sděloval, cosi nebetyčně podružného a rušivého; odtrhl vysílačku z popruhu a věnoval ji gravitaci. Toužil se smát, ale vzduch byl příliš řídký, tak se jen usmíval a mráz mu bral dech od úst v obláčcích páry.

Míjely jej mraky a stále stoupal. Kůže mu ztuhla a vousy pod nosem se pokryly jinovatkou.

Tohle je odpověď, pomyslel si, jsem volný, jsem dokonale volný!

Jeden vzdech smíchu se mu podařil. Rogalo letělo stále výš.

Jako všichni sadisti si Rashil potrpěl na vnější dojem. Úspěch či neúspěch každé akce neměřil jen podle toho, k jakému dospěl zisku nebo koho z nepřátel se mu podařilo zlikvidovat, stejně důležité pro něj byly doprovodné efekty. Třebaže by to nikomu nepřiznal, i prohra, byla-li náležitě bombastická, mu přinášela potěšení svého druhu.

Rád se stylizoval do role démonického padoucha, což by u démona nemělo být tak těžké, ale buďto nevěděl, nebo si odmítal připustit, že k takové roli je potřeba jistá noblesa a alespoň elementární vzdělání. Hluboko uvnitř zůstával stejným primitivem, jakým byl, než se vyšvihl do funkce šéfa podsvětí.

Jsou lidé, kteří můžou krást a vraždit nevinné a nechávat za sebou spoušť, a stejně si zachovají obdiv davů, stačí jim dělat to všechno s božskou elegancí nebo rošťáckým úsměvem, ale to není schopnost, která se dá naučit. A jste-li vraždící psychopat, kterému chybí styl, nepomůže vám žádný imagemaker. Latrína natřená na zlato se nestane palácem, pořád to bude jenom zlatá latrína.

Felix Jonáš dokázal nechat si všechny tyhle myšlenky projít hlavou a přitom udržovat přátelský úsměv. Rashil byl dost ješitný na to, aby v tom úsměvu nespatoval ironii, byl přesvědčen, že přátelství s ním je meta, po níž musejí toužit i ti, které už párkrát skoro nechal zabít a které drží v šachu krví psanou smlouvou, takže mu musejí buď otročit, nebo se nechat vykuchat, což byl bohužel přesně Felixův případ.

„Vteřinku, hned se ti věnuju,“ mávl na Felixe stojícího u dveří a obrátil se zpátky ke svému psacímu stolu – designovému psacímu stolu z dubu wenge a chromu za sto třicet papírů nejmíň – postavenému na křivé betonové podlaze, takže

se kinklal. Na jednom konci byl ozdoben sousoším z umělého pískovce zobrazujícím dvě feidiovské antické krásy, jak si to spolu rozdávají, na druhém ležel otevřený notebook.

Rashil měl na sobě tmavě modrý vlněný oblek s proužkem, podle všeho italský, pod ním černý rolák a zlatý řetěz kolem krku. Černé vlasy měl nagelované a ulíznuté dozadu, tmavé kočičí oči mu svítily v bílé tváři, hladké a nehybné jako z porcelánu, jako by to byla čínská váza se dvěma prasklinami v glazuře.

Světlo lampy nedosahovalo až k ocelové zvukotěsné stěně, jež oddělovala kancelářsky pojatý prostor od zbytku podzemní garáže, a tam, na hranici stínu, stála ženská postava, z níž byl zatím vidět jen obrys a špičky lodiček. Felixe čímsi znepokojovala, ale nedokázal určit, čím; i když sebevíc napínal zrak, nerozeznával z ní víc detailů než jakýsi obdélník ve výši, kde obvykle končí kostice push-upky, jako by měla kolem krku zavěšený podnos se zákusky. Občas se něco zalesklo v místě, kde měly být oči, ale ten pohled se neupíral na nic konkrétního.

Ve světle před stolem se potil chlap v manšestrovém saku, které mu nepadlo, hlavně proto, že měl ramena o málo užší než předeek autobusu, a z rozhalené košile se mu vyvalovalo chlupaté břicho, pod jehož kůží jako by se cosi přelévalo, a zřejmě to nebyl závažný případ nadýmání.

„Nikdo nemůže říct, že nejsem benevolentní,“ pronesl Rashil směrem k němu. „Aspoň se to nikdo zatím neodvážil, no ne? Nechávám vám parchantům tolik výhod, že kdyby se to rozneslo, všichni by si řekli, že jsem musel změkknout. Občas si to říkám i já sám.“ Naklonil se k vazounovi, který stál jako socha a zíral před sebe. „Řekni, jsem měkkej?“

„No... ne, jasně, ne,“ vybublalo z něj.

„Ale ano, jsem! Jsem jako ta zasraná Kubišová, starám se o vás, krmím vás, ještě vám platím, z čistý dobroty srdce. Máte lidský potřeby? No jo, vždyť já to chápu, máte lidský těla, takže spánek, jídlo, chlast, co hrdlo ráčí, takovej já jsem. A čeho se dočkám místo vděku? Jenom ztráty respektu, tak je to. A kdo za to může?“

Ohlédl se a kývl na Felixe.

„Kdo za to může?“ zopakoval.

„Společnost?“ tipnul si Felix.

Rashil zvolna obešel velkého démona, který se ani nehnul, poplácal ho zlehka po zádech, pocuchal ho přátelsky ve vlasech, pak ho náhle chytil za hnědé kučery a smýkl s ním k zemi, ve výši kolen si obrátil jeho hlavu vzhůru, aby mu mohl hledět do očí.

„Ty za to kurva můžeš!“ rozkřikl se. „Tebe tu mám od toho, abys těm zmrdům ukázal, kdo je šéf. Když já jsem mírněj, ty musíš být o to větší svině! Musíš je buzerovat, odírat, ždímat z nich krev, aby se neodvážili si ani prdnout. A když přijdou brečet za mnou, já můžu ukázat vlídnou tvář, jasný?“

Rashil se uklidnil, urovnal si klogy, vytáhl z náprsní kapsy zlaté pero a chvíli si ho zamyšleně prohlížel.

„Proč se mi to vůbec dostává na stůl?“ pronesl zvolna a zase už měl ten lehký italský přízvuk, který se hodil k jeho účesu a kvádru. „Když se ti chlapi poperou v hospodě, máš vybrat náhodně pět z nich a provést jim něco jako... co já vím...“

Ruka s perem se mihla a hrot se zabořil hluboko do očního důlku předkloněného démona. Démon vydal zvuk jako špatně omráčené prase na porážce, vztyčil se a napřáhl ruce k tváři, ale zarazil se, nedotkl se pera, které mu trčelo z oka. Kůže kolem se svraskala a z prohlubně se vyvalila rudá tkáň, bublavě se šířila, až pokryla půlku jeho obličeje. Z místa, kde trčelo pero, se syčením vycházela pára, démon vyrážel temné vzlyky a z úst mu tekly žluté sliny.

„Nebo něco jinýho,“ pokračoval Rashil klidně, „copak nedokážeš nic vymyslet sám?“

Démon naposled zaječel, pak svěsil ruce podél těla a podařilo se mu postavit se zase rovně. Bylo slyšet jen funění, jak mu dech hvízdal v rozšířených nozdrách, a tiché pleskání krve na podlahu. Ženská silueta za stolem se ani nepohnula.

Rashil se natáhl, s mlasknutím vytáhl pero z očního důlku a otřel si je do démonova saka.

„Budeš se muset víc snažit,“ oznámil mu, „nedostatek invence je jako rakovina. Teď padej, ať tě nevidím.“

Hromotluk se obrátil, zdravým okem blýskl po Felixovi, který si zachoval neutrální výraz, a pak se vypotácel ze dveří. Rashil zatím přičichl k peru a znechuceně je odhodil do popelníku na stole.

„Debilové,“ ulevil si. „Ožerou se, porvou a ještě se nechají vyfotit do bulváru. Moc měkkej, to jsem.“

„No jo, tohle si bude léčit sotva tejden.“

„Hovada stupidní, hlavně že remcat dovedou. Ani se nena-
dějem a budou mít odbory, věř mně, že na to dojde.“

„Pozval sis mě kvůli něčemu konkrétnímu, nebo ses chtěl jenom vykecat?“ opáčil Felix.

„Na vykecávání mám psychouše, co bere osmnáct stovek na hodinu,“ odfrkl si Rashil, „k čemu bych potřeboval tebe?“

„Přeplácíš ho.“

„Jo, to je fakt.“

Rashil se postavil za stolem, sebral jednu slohu a poslal ji proti Felixovi. Ten ji zachytil, než stihla spadnout, přitáhl si židli a prolétl pár prvních listů.

„Milan Kuneš,“ četl, „majitel stavební firmy. Zemřel při ne-
hodě na stavbě.“

Rashil si olízl rty. „Že prý nějaká směs epoxidové pryskyřice a vodního skla v kombinaci s kapalným dusíkem. Ani ho z toho nevysekali. To jsou věci, co?“

Felix si vybral jiný list.

„Jan Poupě, infarkt. Bylo mu, hm... jednadvacet.“

„Jo jo. Ta dnešní mládež, nic to nevydrží.“

„A pak je tu Aleš Svoboda, knihovník. Zmrzl. Teď v září?“

„Stane se,“ pokrčil rameny Rashil.

Felix se dostal o odstavec dál. „Letěl na rogalu, proud vzduchu ho vynesl do výšky šest a půl kilometru... Hypotermie a hypoxie. Co je hypoxie?“

„To decháš jak vzteklej a přitom se dusíš. Fór je v tom, že v takové výšce víc kyslíku vydechneš, než vdechneš. Jenomže ze všeho nejdřív zmagoříš, takže je ti to fuk.“

Felix sklapl slohu. „A co já s tím?“

Rashil sepal blede ruce a prohlížel si místa, kde mu na kůži ulpěly kapky krve.

„Chci, abys zjistil, kdo za tím stojí, a sejmul ho,“ pronesl.

„Byly to tři nehody. Nebo mi něco uniklo?“

„Jo, možná jo. Fajn, jestli to byly nehody, přesvědč mě. Jestli ne, máš volnou ruku udělat něco pro dobro světa, to ty rád, ne?“

„Čím byli ti tři důležití? Proč by ti na nich mělo záležet?“

Rashil se zlehka ušklíbl, pak koukl na tissoťky na levém zápěstí.

„No, musím běžet. Pár dní teď budu mít fofry. Pokud mi něco budeš chtít, obrať se na mou sekretářku. Tamaro?“

Siluenta na ten signál postoupila blíž a světlo odhalilo její tvář. Půlku tváře. Víc jí neměla.

Brada byla roztržena v půli a z levé líce vystupovala obnažená kost, mezi úponky svalů prosvítaly zuby, červená svrasklá kůže sahala od krku až ke spánku, těsně mýjela oko, zasahovala polovinu nosu a z jedné nosní dírky dělala jen nepravidelnou šterbinku. Ústa vypadala jako odkvetlá růže, jako zhmotnělá koncentrovaná bolest, že zabolí i jen se dívat.

Tam, kde odtržená část obličeje končila, přecházela bez varování v hladkou kůži bez poskvrnky, tmavě modré oči s decentním, zkušeným nalíčením, vlasy barvy manga v elegantní vlně, zlatá náušnice se smaragdem, jedna, druhé ucho tam nebylo.

Felixovi to vzalo pár chvil, než se mu podařilo odmyslet si znetvoření, pak usoudil, že jí může být kolem pětadvaceti a kdysi musela vypadat půvabně. Měla štíhlou, ale nikoli kostnatou postavu, takový ten typ, na kterém konfekční kancelářský kostýmek vypadá jako róba od Valentina. To, co jí viselo na hrudníku, byla obdélníková tabulka se světlými diodami, jaké v tramvajích ukazují zastávky, na levém předloktí měla místo hodinek malou klávesnici, nejspíš bezdrátově spojenou s tabulkou.

„Abych nezapomněl,“ řekl jí Rashil, „ukážte tady panu Joňásovi to video. Bude ho zajímat.“

Přikývla, obrátila se k Felixovi a její ruka se dotkla několika kláves.

Pojďte prosím za mnou, proběhlo po displeji.

Felix zachytil majetnické ušklíbnutí, které k němu Rashil vyslal za jejími zády.

Co je zač? říkal si. Jestli je to jen schránka, musel by ji obývat hodně schopný démon. Démonka, opravil se; ne že by Rashil vždycky dbal na kompatibilitu pohlaví, ale když je v ženském těle maskulinní tvor, pozná se to. Pohybovala se perfektně, žádná známka nejistoty v ovládání nevlastních údů, pokud byla imigrantka, pak už hodně dlouho. Jestlipak jí to provedl on? Deset k jedné, že ano.

Tamara se obrátila k východu a Rashil se demonstrativně začel do jakéhosi lejstra, aby dal najevo, že audience je skončená, a tak Felix bez dalšího následoval sekretářku.

Prošli kovovou chodbou kolem řady dveří, odněkud zazníval vzdálený zoufalý křik, přehlušený hučením klimatizace, občas se do toho ozvala vrtačka nebo bruska. Tamara vybrala jedny dveře a otevřela je klíčem z velkého svazku.

Ocitli se v malé zatuchlé místnosti s betonovými stěnami, holými, až na pár zaprášených trubek a velkou plazmovou televizi pověšenou proti dveřím. Tamara odpojila ze svazku klíčů flashku, zapojila ji do televize a chvíli si hrála s ovladačem.

Nebyly tu žádné židle, a tak se Felix jen opřel o zeď.

„Už pro něj pracujete dlouho?“ nadhodil.

Sekretářka se obrátila k němu a na displeji proběhlo: **Dva roky. A vy?**

„Pár týdnů. Ale plánuju s tím praštit.“

Znetvořená ústa se pohnula, jestli to měl být úsměv, pak se příliš nepovedl.

„Vy asi znáte mou složku, co?“

Samozřejmě.

„A píšou tam něco zajímavýho?“

Znovu se odvrátila a vybrala z nabídky správný soubor. Na obrazovce se objevila neidentifikovatelná změt barevných fleků.

Malý moment, zachytil na displeji, když se k němu zase otočila čelem. A po krátké pauze: **Nějak vám to trvá.**

„Mně?“ nechápal Felix.

Průměrná doba do první vtipné narážky je 17 vteřin.

„Dneska prostě nemám den.“

Na televizi se ustálil obraz, záběr pokoje v nějakém hotelu, pohovka, na které se rozkládal tučný mladík s brýlemi ve spo-

lečnosti dvou dívek. On byl jen ve spodkách, ony zřejmě neměly nic. Záznam byl dost nekvalitní, takže Felixovi došlo až po chvíli, že ty dvě jsou jen nafukovací panny.

„Na co se to díváme?“ zeptal se.

Tohle je záznam z kamery, kterou našli v pokoji Jana Poupěte.

„Ten studentík s infarktem?“

Tak. Paměťová karta byla vymazána, ale část záznamu se podařilo obnovit. Získali jsme ho z policejní databáze. Je to zabírané ze stativu, policie vyloučila přítomnost cizí osoby.

Na obrazovce začal Jan Poupě divoce líbat jednu z panen a zároveň jí cosi říkal. Zvuk slyšet nebylo, ale i tak to celé působilo neobyčejně žalostně. Druhá panna tam jen seděla a koukala na ně s vyjeveným výrazem. Mladík si začal neohrabaně stahovat spodky.

Felix chvíli sledoval dění v televizi, pak prohodil: „To vy vůbec nemůžete mluvit?“

Nemám jazyk. Ještě nějaké otázky?

„A jíst můžete?“

Rozevřu čelist na 2 cm, sdrátovali mi ji z kousků. Další otázka?

„Šla byste na večeři?“

Nedalo se rozeznat, jestli ji to zaskočilo. Oči se zamračily, zbytek tváře zůstával utopený v grimase umrle.

V televizi se mladík vrhl po talíři s naaranžovanými kousky různobarevného tropického ovoce propíchanými párátky a poděkoval panně, jako by to byla ona, kdo mu jej podal. Tamara natáhla ruku s ovladačem přes rameno a zastavila záznam, aniž by uhnula očima z Felixovy tváře.

Vidíte to?

Na zamrzlém obraze Jan Poupě s holým zadkem hnětl dlaní umělé ňadro, žvýkal kus papáji a z koutku mu tekly sliny. Vypadal blaženě, na vrcholu extáze a umělé společnice se k němu tiskly... Felix se naklonil blíž k obrazovce. Obraz byl zašuměný, ale přece jen se daly rozeznat nazelenalé stopy kopírující tvar panen.

Ukážu vám to znovu, zahlédl v obrazovce odraz Tamařina displeje.

Záznam se začal zvolna pohybovat a dalo se rozeznat, že zatímco panny zůstávají netečné a hýbou se jen tak, jak do nich Poupě strká, ta zelená aura kolem nich se vlní jakoby vlastním životem.

„Nebyl tam sám.“

Poupě se zpomaleným pohybem vtiskl krásce mezi stehna a zelený stín jejích paží jej objal kolem ramen.

„Jsou tam nějaké přízraky, které kamera nezachytila. Vytáhli jste je ze šumu nějakým filtrem, že?“

Myslíme, že jsou to sukuby.

„Ale on je vidí. Sukuby přece člověk vidí jenom ve snech.“

Obvykle ano. Tamara zastavila záznam. Dál je to totéž, jenom naturálnější. Co si o tom myslíte?

„Můžu dostat celou nahrávku?“

Sebrala z hromady na stolku pod televizí jedno DVD a podala mu je. Vzal si je a kratičce se při tom dotkl jejích prstů, což jí samosebou neuniklo, ale nereagovala na to.

Myslíte, že vám to pomůže?

„To nevím. Ale zajímalo by mě, pokud tam byl sám, jen s nějakými přízraky, kdo ten záznam smazal?“

Nejspíš on sám. Jeho smrt tam není.

„Proč by si to teda točil, když to hned zas smaže?“

Myslela jsem, že to je vaše práce, zjišťovat tyhle věci.

„Jo, někdy jsem úplnej jasnovidce.“

Zastrčil DVD do složky od Rashila, ujistil se, že nevypadne, a strčil si složku pod paži.

Musím si pořídit aktovku, pomyslel si, když jsem teď ten vyšetřovatel. Nějakou pěknou koženou diplomatku, to dodá na důvěryhodnosti.

Tamara cosi řekla, ale nezachytil to, viděl jen posledních pár písmen.

„Cože?“

Říkám, že to je asi všechno.

„Aha, fajn. Ta večere platí?“

Myslel jste to vážně?

Nedokázal rozeznat, zda ji to pobavilo, vylekalo nebo znechutilo, její výraz mu nedával žádné vodítko.

„Nechtěl jsem se vás dotknout, jen jsem si říkal, že bysme si mohli promluvit v klidnějším prostředí.“

Znáte restauraci, kde podávají steaky s brčkem?

„Nějakou najdu, žádný problém. Tak v sedm?“

Vy se nikdy nevzdáváte, co?

„Zřídka,“ pokrčil rameny. „Kde vás mám vyzvednout?“

Natáhla ruku a mezi prsty se jí jako eskamotérovi objevila vizitka. **Je tam číslo, kde mě zastihnete kdykoliv, kdybyste něco zjistil. A taky moje adresa domů. Když nebudu otvírat, jsem v práci.**

Převzal kartičku a schoval ji v kapse. „Budu se těšit.“

Dotkla se kláves a něco vyfukala, ale na displeji se nic neobjevilo. Zřejmě klávesy nezmáčkla, asi to byl ekvivalent zamumlání si pro sebe.

Přesto kývnul, jako že rozumí, a vyrazil k východu.